

מני פאר:

„קניתי ציור מינקו. הקיר שלי עשיר!“

מעטים ראו את הידיעה הקטנה, שהתפרסמה ב־עמוד מאוד אמצעי של העיתון: תמונה של הצייר הישראלי מרסל ינקו נמכרה בפאריס ב־152 אלף דולר. טילפנתי אל מני פאר. מעטים יודעים כי גמר ב־הצטיינות את לימודי תולדות־האמנות באוניברסיטה. הוא עורך מכירות פומביות של חפצי־אמנות, וגם פגש את מרסל ינקו פעמים רבות וריאיין אותו. מה המחיר הגבוה ביותר שקיבל ציור של ינקו כאן בארץ?

לפני חצי שנה נמכר בארץ ציור של ינקו במכירה פומבית ב־18 אלף דולר.

● **אז מה קרה פתאום?**

אנשים מתעלמים מכך שאנחנו מתקרבים לסוף המאה. המחיר מורכב לא רק מחשיבותה האמנותית־אסתטית של היצירה, אלא גם מחשיבותה ההיסטורית־תרבותית. כעוד 10 שנים ידברו על ינקו כעל אחר מציירי האלף השני לספירה.

● **לא נסחפת קצת, או הגזמת בקשר למעמדו ההיסטורי של ינקו?**

זה לא שיפוט אמנותי או הערכה אסתטית. זהו בסך הכל מראה־קום תרבותי. מרסל ינקו היה בקבוצת המייסדים של תנועת הראידיא, שפעלה כציירי בימי מילחמת־העולם הראשונה. וציור מקורי של ראידיא יכול להימכר היום גם בטלפון, כמו שהיפאנים קונים את ואן־גוך.

אמנות

● **ועל כן הוא נחשב כצייר אירופי, ולא ישראלי?**

אני חושב שהוא נחשב כצייר שגר בישראל. המכירה המדי־סוימת הזאת עשתה לציור היהודי יותר משהיא עשתה לציור הישראלי, וזה כבר עונה על שאלה שעוד לא שאלת.

● **תודה על העזרה. ובכל זאת, האנשים בארץ, שמחזיקים ציורים של ינקו, התעשרו השבוע?**

לא הייתי מייעץ להם לשנות צוואות או לבטל משכנתאות בגלל הציור, אלא אם מדובר בציור שצויר בציירי ב־1917. מצד שני, יתכן שנגמרה התקופה שבה אפשר היה לקנות כוול ציורים של ינקו. אני מעריך שהציור הוול ביותר יעבור את ה־10 אלפים דולר.

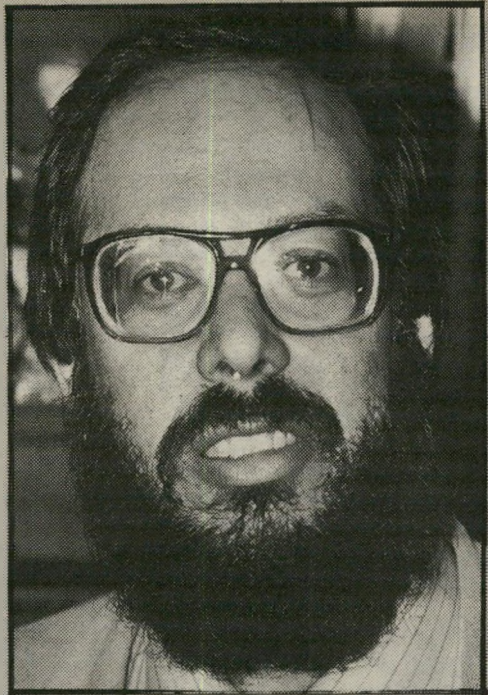
● **לך יש ציור של ינקו?**

יש לי ציור שרכשנו ממנו בתשלום.

● **אז אתה עשיר?**

הקיר שלי עשיר.

(דניאלה שמי)

אבי עוז:

„התיאטרון לא יקח בתחרות עם הספורט!“

התיאטרון „הבימה“ הוציא לאור עיתון, המופץ בין המנויים הקבועים של התיאטרון הלאומי. בין השאר כתוב בעיתון שבישראל הולכים יותר אנשים לתיאטרון מאשר לכדורגל. 26.5 אחוזים מהאוכלוסיה היהודית רות מבקרים בתיאטרון לפחות פעם בשנה, לעומת 21.1 המבקרים במישחקי־כדורגל.

אחרי שנרענתי מהתדהמה, פניתי אל הד״ר אבי עוז, מרצה לתיאטרון, ושאלתי אותו אם גם הוא מופתע. האמת היא שפשוט מעולם לא חשבת על זה, אבל אני מבין את ההפתעה.

● **אם נניח שזה נכון, ואכן ביררתי שכך נאמר בשנתון הסטטיסטי, איך אתה מסביר את העובדה?**

אולי צריך לקחת בחשבון שהרבה צופי־כדורגל לא באים למיגרש, אבל רואים את חוכנית הספורט ואת פינה קטנה ומישחק השבוע ושאר הפינות שבהן אתה יכול לצפות במישחקים בבית, מבלי ללכת ולשבת כקור של מיגרש־הכדורגל. בתיאטרון זה לא כך. אתה לא הולך — אתה לא רואה. השאלה האמיתית צריכה להיות אם יש יותר חובבי־תיאטרון בארץ מאשר חובבי־כדורגל, וכאן אני מאמין שהתיאטרון לא יקח.

● **ואסילן אם המיספרים הם שווים, עדיין נראה**

תיאטרון

תמוה שמליכך הרבה אנשים צופים בתיאטרון ואוהבים אותו.

כבר ידוע מזמן שבמנויים לתיאטרון אנחנו במקום גבוה מאוד, אם לא הגבוה ביותר באירופה. כבר שנים יש סטטיסטיקה, ישראל, פר גולגולת, היא הראשונה בהליכה לתיאטרון. רון. אבל המידע הזה הוא קצת טריקי, כי במידע כוללים גם בידור, הנושג החיזור למשל, וסאלח שבתי למשל, שזה לא בדיוק תיאטרון, אבל זה מוצג בתיאטרון. כחול אני חושב שיש הבחנה בין תיאטרון לבידור. ויש עוד דבר שמיוחד לארץ: הקניה המרוכזת של ועד־עובדים ומפעלים גדולים. מכיאים פשוט את כולם לתיאטרון.

● **זהו שדה־תיאטרון בליכך עומדי אצלנו — זה מעלה את הרמה או מוריד אותה?**

זה מכריח את התיאטראות יותר ויותר לסמוך על הקופה ולעשות הצגות שילכו טוב. מוצגות כאן פחות ופחות הצגות, שמראש ידוע כי הן לא־עממיות. כסיכום, אני חושב שזה עובד להורדת הרמה.

(דניאלה שמי)

לבנה זמיר:

„האוכל המצרי טעים להפליא, וקל להכינו!“

אם אתם משתגעים לדעת איזה אוכל אוכלים המצריים, אין לכם אלא להיכנס לחנות־הספרים הקרובה ולקנות קלטת־וידיאו על בישול מצרי, שיצאה ממש בימים אלה לאור. לכבוד האירוע המצרי־גסטרונומי הלכתי לפגוש את לבנה זמיר, ילידת מצרים, מבשלת מצוינת ויו״ר האגודה לידדות ישראל־מצריים.

● **אוכל מצרי? את בטוחה שיש דבר כזה? הסי תובבתי כבר במקומות רבים בעולם וראיתי מיס־עדות איטלקיות, והודיות, וצרפתיות, ויווניות, ורומניות, ואפילו מיסעדות לבנוניות. מיסעדה מצרית עוד לא פגשתי מעולם. איך את מסבירה את זה? האוכל שלהם סודי?**

לא חושבת שהאוכל סודי. מה שאני חושבת זה שהמצרים הם עם שמסתגל במהירות עצומה לכל דבר חדש, ולכן, כשהם באים לארץ אחרת, הם לומדים במהירות לאהוב את האוכל של המקום. יש להם נטייה להיטמע בסביבה שבה הם גרים, וכנראה גם אין להם רצון להפגין את המצריות שלהם.

● **יש הברל בין אוכל עיראקי, לבנוני ומצרי? יש הברל, אלא שהאירופי לא כליכך מודע לו, וכל מכלול המיטבחים הללו שהוכרח נחשבים אצלו כאוכל מיוחד־ערבי. אבל בהחלט יש מאכלים שהם לגמרי מצריים.**

מיטבח

● **אני מבינה שיש הברל עצום בין חייו של העי שירי במצריים לחייו של העני. האם המיטבחים שלהם שונים?**

ההברל היחירי הוא הכשר. העני יאכל פול, בעל ההכנסה הבינונית יאכל פול עם כבש, והעשיר יאכל פול עם ארנבת.

● **את חושבת שהישראלי רוצה ללמוד על הארץ כל המצרי?**

אני לא יודעת אם הוא רוצה. אני חושבת שהוא לא כליכך מכיר את האוכל המצרי. אבל לפי דעתי זה אוכל שמאוד מתאים לנו. הוא זול, מכיל המון ירקות, קל להכנה וכריא. אם צפית בקלטת, ראית שעם קצת אירגון, הכנת המאכלים היא קצרה ביותר, והתוצאה טעימה להפליא. אבל יותר מכפי שרציתי שהישראלי ילמד לבשל אוכל מצרי, רציתי שהוא ידע מה אוכלים שם. תרבות האירוח והבישול היא חלק נכבד מאוד מתרבות של המצרי, ולי נראה שכמה שנכיר אותם יותר, נאהב אותם יותר ונתיידד איתם יותר. (דניאלה שמי)